

even vast. We moeten nú weg.” Dat ‘doen we straks’ wordt echter vergeten in de hectiek.

Woensdag: Dagblad *Trouw* heeft wel een bijzondere openingskop op de voorpagina: ‘Ministers houden 8 procent vakantiegeld; burgers 7 procent’. Dát was mij dus ook op vrijdagmiddag opgevallen. Een eerder aangekondigde bezuiniging die voor iedereen zou gelden, maar waaraan kabinetsleden zich kennelijk konden onttrekken. Op zaterdagochtend had ik dit niet onbeduidende nieuws willen inbrengen. Maar ja, er was haast. En ik vergat het. Ik heb mijn kiezen op elkaar gehouden. De schande was te groot.’

Er komen veel zaken niet van de grond. Heinemans via Joustra: ‘De Parijse correspondent van *Het Parool* krijgt in de zomer van 1951 opdracht van de redactie in Amsterdam om een interviewtje te regelen met Wim van Est die zojuist als eerste Nederlander de gele trui heeft oververd. Helaas, er komt geen stukje, omdat, zo meldt de correspondent, hij met geen mogelijkheid de Brabander Van Est kon verstaan. Correspondent was mr. H.W. Sandberg, de latere hoofdredacteur van *Het Parool*.’

Op 9 november 1991 werd in het Britse Culham Science Center een stap, of een stapje, gezet op het gebied van atoomfusie. **Frans Bosman** (*Het Parool*) ging aan de gang.

‘Ik vertrok *stante pede* naar Engeland in opdracht van hoofdredacteur Sytze van der Zee. In Culham, ver weg op

het platteland, was een team van wetenschappers waarin ook Nederlanders zaten, in staat geweest iets heel knaps te verrichten.

Dat Sytze eerst bij de wetenschapsredactie te horen had gekregen dat het allemaal niet zoveel voorstelde – niet toevallig moest kort daarop over subsidie voor het project worden beslist – was me ontgaan.

Door zoiets liet de hoofdredacteur zich ook niet beïnvloeden. Ik pakte als de wiedeweerga mijn tandenborstel en vloog naar Heathrow. Daar wist ik nog net op tijd uit een verkeerde bus te stappen, waardoor ik aan het einde van de middag in het donker voor de gesloten poorten van het bedrijf stond.

De acht Nederlanders wilden mij in een vergaderzaaltje wel even te woord staan. Niet langer, want de een had honger en wilde naar huis. De ander moest zijn zoontje naar voetbal brengen en een derde begreep niet waar alle heisa om was. Toen ik ze met een Matthijs van Nieuwkerk-achtige peptalk uit hun tent probeerde te lokken kwam er alleen chagrijn terug. Ze klaagden over hun cao, de niet betaalde overuren en hun onderbetaling. Een taxi zette me daarna af bij een treurig hotel waar ik dineerde met de enige andere aanwezige gast, een vertegenwoordiger van Dior.

De volgende dag bracht ik met een opkomende migraine door op Heathrow. Eenmaal terug in Amsterdam, na drie dagen hectiek liep ik bedremmeld de kamer van Sytze binnen die me luid snuivend toevoegde: “Heb je het weer uit je poten laten vallen?”